

Slovo k povzbuzení na neděli 14. prosince 2025, na **Třetí neděli adventní – A**
Biblická čtení: Iz 35,1-6a.10; Ž 146; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11

Milé sestry, milí bratři,

liturgie **třetí neděle adventní**, nazvané podle své vstupní antifony *Gaudete* („radujte se“), je celá prodchnuta **radostí**; z blížících se svátků a kéž by i z větší blízkosti Boží. Radost se prolíná celou **bohoslužbou**; rezonuje v mešních modlitbách, odráží se ve světlejší barvě bohoslužebného roucha. A především by nám měla zarezonovat **z Božího slova**.

V prvním čtení otevíráme stále knihu proroka **Izaiáše**. Už starými církevními otcí byl nazván starozákonním „evangelistou“. S trochou nadsázky, ale příznačně; ze všech svatopisců Starého Zákona toho o příchodu a působení Mesiáše předpověděl zdaleka asi nejvíce. Není tudíž divu, že právě v **adventu**, kdy si připomínáme čekání věků na Kristův příchod, z proroka Izaiáše čteme při mši svaté nejčastěji.

Dnes máme před sebou další krásné **Izaiášovo zaslíbení**. Je z 35. kapitoly, z první a nejstarší části knihy. Zaznělo někdy v polovině 8. století př. Kr. Již tehdy, a ještě více v dobách následujících, se stalo pro Izrael nakonec jedním z největších **prorockých zaslíbení Mesiáše**, jedním z impulsů k až dychtivému očekávání jeho **příchodu**. Stalo se totiž **představou**, co Mesiáš **učiní**, až přijde, a podle čeho se také **pozná**: «Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykveté poušť... Zaplesá, zavýská... Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého».

Jedinečně se Izaiášovo proroctví naplnilo během **Kristova pozemského působení**: Pán Ježíš přinášel **útěchu**, kamkoli přišel, zvláště zarmouceným a nemocným. Ujímal se **zdeptaných**, i těch vlastní slabostí. Zastával se **vylučovaných** ze společnosti, i kvůli jejich hříchu. **Odpouštěl** hříchy, konal **zázraky**, **vyháněl** zlé duchy. **Uzdravoval** nemocné, že mu mnohé přinášeli. A zval všechny k sobě, že je **občerství**.

Na základě toho už jeho **současníci** mohli **odtušit**, že **Ježíš** bude opravdu ten očekávaný **Mesiáš**. I **Janu Křtiteli** mělo jasněji a radostněji dojít, koho to vlastně pokřtil: «Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst» vzkazuje sám Kristus Janovi po jeho učenících v dnešním evangeliu.

Ježíšovy zázraky, i přestože jejich průběh a etiologii nemocí uzdravovaných nemusíme možná interpretovat doslovně, se staly **jedinečným** a hmatatelným **naplněním** starých proroctví. A **důvodem**, že už Ježíšovi současníci v něj **uvěřili** a šli **za ním**. I proto svědectví o nich nelze vykládat jen obrazně.

Zázraky se skutečně staly **znameními**, že **Ježíš** je **Mesiáš**, dokonce Boží Mesiáš, že **jiného už není třeba**, že jiný už neprijde. Zázraků se za Ježíšova života v stalo právě **tolik**, že evangelijní svědectví o nich by mělo **stačit** i všem dalším generacím **k uvěření**, k otevření srdce víře v Pána Ježíše, že v něm jako Mesiáš na zem jedinečně přišel **Bůh**.

V době **pobiblické**, natož v době **нынější** se proto zázraky, jak o nich čteme v evangeliu, dějí spíše jen **výjimečně**, většina z nás žádný takový patrně ani nezažila.

Možná se však dějí **zázraky jiné**, na první pohled **méně vnímatelné**, ale ve skutečnosti snad ještě **důležitější** a hlubší. Takové, ke kterým i ty evangelijní konečně směřovaly, když měly člověku pomoci k víře, že Ježíš je **Boží Mesiáš**, vtělená Boží Láska. Jde o **zázraky**, které se mohou **udát** v nitru a životě člověka, který se **vztahu s Bohem** skrze **Krista otevře**. Jsou to **zá-zraky** vnitřního **potěšení**, **posílení** či **uzdravení**, které člověk může **v srdci** prožít. Jsou to ony oka-mžiky „**útěchy bez** (pozemské) **příčiny**“ (*consolatio sine causa*), jak by řekl svatý Ignác. Oka-mžiky **fascinace** Boží dobrotou, které člověka tak **zasáhnou**, že by měly **ústít** v **zá-zraky** úplně **nejdůležitější**, totiž v zá-zraky naší **proměny k lepšímu**, zá-zraky **znovu-**

zrození dobrého v nás. O nich by **křesťanství** přeci mělo být, navzdory naší přetrvávající slabosti...

Konečně v podobném alegorizujícím duchu můžeme číst i dnešní **Izaiášovo** zaslíbení **příchodu Mesiše**. «Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť» můžeme slyšet jako zaslíbení vnitřní **útěchy**, tak důležité zejména ve chvílích vyprahlých a těžkých, útěchy, kterou je možné dát i dál, **rozdělit se o ni**. «**Slepí vidí**» může znamenat otevření **očí** duše pro **vidění** Boha i druhých lidí. «**Hluší slyší**» zase otevření jejích **uší** ke **slyšení** Božího slova ve všech jeho podobách. «Zaplesá jazyk němého» může být odemknutím **jazyka** srdce k pravému a dobrému **slovu**, které má být vysloveno a komunikováno. A tak dále.

Zvláště krásný a souhrnný je pak **obraz**, že «**chromý poskočí jak jelen**». Pán Ježíš přeci během svého pozemského působení **uzdravoval** tělesně chromé, jak čteme tolikrát v evangeliu. Tentýž Pán Ježíš chce podivuhodně uzdravit i **chromou duši** člověka ve všech dobách. **Odchromit** ji, učinit ji znovu života a pohybu **schopnou**, dát jí znovu se **rozeběhnout** životem, radostně za Bohem, dobrem a druhými lidmi.

Odchromená duše má **chut' žít**, chuť něco **činit**, odchromené srdce chce znovu **milovat**, jít v ústřety **Bohu**, **světu**, druhým **lidem**. **Hýbat** se. Odchromená duše může neživořit, ale opravdu **žít**, s láskou, s rozeběhnutím se z lásky. Což vše vždy přináší **radost**.

Vždyť **pohyb a život** mají v sobě velmi blízko, pohyb je znamením života. **Pohyb a láska** mají k sobě snad ještě blíže, neboť **láska je pohybem** k Bohu, lidem a světu, ze sebe k nim.

Odchromená duše pak může i více **vidět**, **slyšet** a **mluvit**.

Není proto mnoho důležitějších věcí než **odchromení srdce člověka**. Ať už **zchromlo**, čím zchromlo. Třeba i **nesením** sebe samého, třeba i vlastní **slabostí** a **hříšností**, zlovykem, anebo **tíží** osudu, **vinou** druhých lidí či okolností života, špatným **zacházením**, životní **smůlou**. Každé **ochromení** však může být, aspoň nějak, v hloubi, Boží dobrotou **uzdraveno**.

Všichni jsme povětšinou nějak **chromí**, někdo méně, jiný více. Jsme nějak **ne-mohoucí**, nějak **ne-mocní**. Všichni proto **potřebujeme** zázrak **odchromení**. Není proto asi důležitějšího **příchodu Pána Ježíše**, jemuž bychom se všichni měli tak snažit být vědomě **otevření** jako tomuto, dávajícímu **chromé duši poskočit** jako jelenovi, **vyprahlé duši rozkvést** a zajásat. Vždyť na **stavu srdce** – na jeho vnitřní síle žít, hýbat se, konat a běžet – vlastně **závisí** mnohé. Jak budeme **žít**, jak se **chovat**, nakolik se budeme snažit o **dobro**, kolik **dávat**.

Kdo má **sílu žít**, má naději, že bude sílu k životu i nějak **rozdávat**.

Odchromená duše tak má i větší Boží **sílu nést těžkosti** života. Má větší sílu **milovat**, stále znovu se **rozebíhat** za Kristem, dobrem a druhými lidmi. **Dávat sílu** žít druhým. Ne okázale, ne spektakulárně, ne uměle či falešně, a hlavně nejen kvůli sobě. Ale **z lásky** a také **pro radost** ze života, který má. I když třeba je těžký.

Odchromená, neparalyzovaná duše má také větší naději **vstát**, když **upadne**, když zhřeší. A pak s o to větší silou se snažit **přikrývat hříchy** své i jiných novou **láskou**.

Milé sestry, milí bratři, kéž by nás tedy zejména **obraz**, že «**chromý poskočí jak jelen**», pozitivně **zasáhl**. A vzbudil v nás **touhu**, aby se uskutečňoval aspoň nějak v naší duši, v našem srdci, v našem životě.

Odchromení duše je předně **darem**, Božím **zázrakem**. Bůh však dává své dary povětšinou také v návaznosti na **naši otevřenost a snahu**. A o ty jde. Přičemž touto snahou může být třeba i nějaké **předsevzetí**, v čem **konkrétně** se ještě ve zbylé části adventu zkusíme **rozeběhnout** za **Bohem** a v čem za svými **bratřími a sestrami**, zvláště za těmi, vůči nimž naše duše nějak zchromla.

Jsme lehce za **polovinou adventu**. Polovina čehokoli bývá příležitostí **k zastavení se**, k reflexi nad již uběhlým a k pohledu dopředu. Možná není náhodou, že uprostřed adventu je neděle **Gaudete**, která nám přináší **Boží slovo**, které nás má pohnout k **radosti**.